

ILLFUNDIGT, adv. Se *Illistigt*.

ILLFÄNAS, v. d. 1. (fam.) Med ängslig ifver eftersträfvä, fika, längta efter. *Han i-ades att få se det. I. efter något.* — *Syn. Se Eftersträfvä.*

Anm. Ordet kommer af *Illä* (i bem. af: i hög grad, mycket) och *Fägnä*, taga efter, af *Fä*, taga. Skrefs derföre ursprungligen *Illfägnas*.

ILLEGERNING, f. 2. Svår öfverträdelse af gudomlig eller mensklig lag, svårt lagbrott. — *Syn. Se Missgerning.*

ILLEGERNINGSMAN, m. 3. pl. — män. Se *Missgerningsman*.

ILLEGREPP, n. 3. Onskefull, bedräglig handling, elakt streck.

ILLEGÖRAS, v. d. 2. (böjes som *Göras*) Se *Ondgöras*.

ILLIBERAL, ---äl, a. 2. Oädel; ej frisinnad; småaktig; snål.

ILLIBERALITET, -----tét, f. 3. Oädel uppförande; fiendtlighet emot frihet och frisinnade tänkesätt; småaktighet; snålhet.

ILLIMITERAD, a. 2. (från lat.) Obegränsad, oinskränkt.

ILLISTIG, a. 2. 1) Som begagnar sig af list, för att, till andras skada, uppnå sina ändamål. *En i. menniska.* — 2) (om sak) Som härrör af vittnar om illistighet. *I-a medel, utvägar. Ett i-t beteende.* — *Syn. (för begge bem.) Se Listig.*

ILLISTIGHET, f. 3. Egenskapen att vara illistig. — *Syn. Se List.*

ILLISTIGT, adv. På ett illistigt sätt. *Gå i. till väga.* — *Syn. Se Listigt.*

ILLITERAT, ---ät, a. 1. Olärd, ostuderad.

ILLMARIG, a. 2. (fam.) Se *Illistig*. — Brukas mest i skämtsam ton och stil. — *Illmarighet, f. 3.* — *Illmarigt, adv.*

Anm. Torde böra härledas af *Ill* och gamla ordet *Mer*, som betydde: beryktad, namnkunnig, således: känd för elakhet.

ILLPARIG, a. 2. (fam.) Se *Illistig*. — Brukas mest i skämtsam ton och stil. — *Illparighet, f. 3.* — *Illparigt, adv.*

Anm. Ordet kommer af *Ill* och *Par*, list, svek.

ILLPLIKTIG, a. 2. Se *Arglistig*. — *Illpliktighet, f. 3.* — *Illpliktigt, adv.*

Anm. Förmodas af *lhre* stå i släktskap med forntyska ordet *Pluagi*, försåt.

ILLUMINAT, ---ät, m. 3. (egentl. upplyst) Medlem af:

ILLUMINATERORDEN, ---nät'r-ä'rd'n, m. sing. En af professor Weishaupt i Ingolstadt år 1776 stiftad orden till upplysningens utbredande.

ILLUMINATION, ----tschón, f. 3. En, vid högtidliga tillfällen anställd och, om möjligt, efter byggnadskonstens och perspektivens regler lämpad, nattlig belysning af offentliga platser, trädgårdar, enskilda byggnader o. s. v., eller hela städer, medelst ljus, lampor, transparenter, beckpannor, mareschaller, fyrverkeri, o. s. v.

ILLUMINERA, v. a. 1. (lat. *Illuminare*) 1) Upplysa med ljus, lampor, mareschaller, o. s. v. Jfr. *Illumination*. — 2) Belägga med färger. *I. teckningar, kopparstick, kartor*, o. s. v. — *Illuminerande, n. 4. o. Illuminering, f. 2.*

ILLUSION, --schón, f. 3. (från lat.) 1) Synvilla. — 2) Förblindelse, inbillning, drömbild, bländverk. — *Syn. Se Villa.*

ILLUSORISK, a. 2. 1) Som innefattar en synvilla. — 2) Villande, förvillande, bedräglig; fruktlös.

ILLUSTRATION, ---tschón, f. 3. 1) Upp-

lysning, förklaring. — 2) Förherrligande genom ära och ryktbarhet. — 3) Kopparstick, stålstick eller träsnitt, bifogadt en bok till belysning af texten och till prydnad.

ILLUSTRERA, v. a. 1. (lat. *Illustrare*) 1) Upplysa, förklara. — 2) Göra ryktbar, ansedd. — 3) Belysa texten i en bok med bifogade gravurer.

ILLVILJA, f. 1. Vilja, som söker andras skada.

ILLVILJARE, m. 3. Person, som vill någon illa. Brukas endast i förbindelse med genitiv ell. pronom. poss. *Presidentens i. Hans, mina i.* — *Syn. Ovän, Fiende.*

ILLVILLIG, a. 2. Som vill andra illa. *En i. menniska.* Säges äfv. om sak, t. ex.: *Ett i-t uppförande.* — *Syn. Afvig.* — *Illvilligt, adv.*

ILNING, f. 2. 1) Se *Il*. — 2) Ett häftigt påkommande anfall af flygvärk. *En i. i tänderna.*

ILSK ell. ILLSK, a. 2. (i plur. och bestämd form *Ilskna*) I högsta grad ondsint, argstint. *En i. hund, tjur, häst*, som gerna vill bita, stänga eller slå menniskor. Bildar sammansättningen *Folkilsk*.

ILSKA ell. ILLSKA, f. 1. Högsta grad af arghet, vrede, ondska, hat. *Det gjorde han i i-n. Mina fienders i. är så stor, att de försmå inga vapen, äfven de smutsigaste, emot mig.*

ILSKEBIRRA ell. ILLSKEBIRRA, i'lskebi'rra, f. 1. (fam.) Se *Argbigga*.

ILSKEN ell. ILLSKEN, i'lsk'n, a. 2. neutr. — *et. Se Ilsk.*

ILSKFULL ell. ILLSKFULL, a. 2. Full af ilska.

ILSKNAS ell. ILLSKNAS, v. d. 1. (pop.) Blifva ilsknen, ytterst ond.

ILTÄG, i'täg, n. 3. Tåg, som i möjligaste hast göres genom ett land. — *Syn. Forcerad marsch.*

IMAGINATION, imaschinatschón, f. 3. 1) Inbillningskraft. — 2) Inbillning.

IMAGINERA, imaschinera, v. a. 1. Upptänka. — *I. sig, v. r.* Föreställa sig.

IMAGINÄR, imaschinär, a. 2. 1) Inbillad. — 2) Orimlig.

IMBAD, i'mbád, n. 3. Se *Ångbad*. [Immbad.]

IMBIBERA, imbibëra, v. a. 1. (lat. *Inbibere*) Genomblöta.

IMEDLERTID, IMELLERTID, se *Emellertid*.

IMELLAN, se *Emellan*.

IMITATION, ----tschón, f. 3. Efterhärming, efterbildning.

IMITERA, v. a. 1. Efterhärma, efterlikna; utföra något efter en viss förebild. *I. Homerus, Virgilius.* — *Imiterande, n. 4. o. Imitering, f. 2.*

IMJÖLKE, n. 4. (bot.) Se *Råmjölksgräs*.

IMKYLARE, m. 3. Redskap, som begagnas vid brännvinsbränning, för att afkyla spritångorna, som genom brännvinspiporna blifvit ledna från hatten på brännvinspannan.

IMMA, f. IMME, m. sing. 1) Ånga, som uppstiger ifrån en varm vätska. Deraf *Imbad*. — 2) Ånga, som fällt sig på ytan af ett föremål. *I-n på fönsterrutorna.*

IMMA, v. n. 1. (föga brukl.) Se *Ånga*.

IMMANENT, --nät'nt, a. 1. Inneboende.

IMMATERIALITET, -----ét, f. 3. Okroppslighet.

IMMATERIEL, ----ä'l, a. 2. (franskt ord, af lat. *In* och *Materia*, ämne) Okroppslig.